

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Ndob/2/2024
Identifikačné číslo spisu:	6119373605
Dátum vydania rozhodnutia:	11.01.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6119373605.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti ELT Management Company Slovakia s.r.o., Bratislava, Vajnorská 171/A, IČO: 50 096 273, proti žalovanej obchodnej spoločnosti PNEU DT s.r.o., Stožok 342, IČO: 43 774 610, zastúpenej JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, Zvolen, Námestie SNP 41, IČO: 42 197 821, o zaplatenie 113 102,19 eura s príslušenstvom, vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 41Cob/72/2022, o námietke zaujatosti uplatnenej žalovanou proti sudcom Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Miriam Púchovskej, JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a Mgr. Radoslave Strhárskkej, takto

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Miriam Púchovská, JUDr. Miriam Boborová Sninská a Mgr. Radoslava Strhárská n i e s ú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 41Cob/72/2022.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd" alebo „odvolací súd") predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ako súdu nadriadenému vec na rozhodnutie podľa ust. § 54 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP?"), pretože žalovaná v podaní zo dňa 22. novembra 2023 (č.l. 2366 spisu) uplatnila námietku zaujatosti proti sudcom Krajského súdu v Banskej Bystrici, a to vo veci konajúcu senátu 41Cob v zložení sudkyňami JUDr. Miriam Púchovskou, JUDr. Miriam Boborovou Sninskou a Mgr. Radoslavou Strhárskou, ktoré podľa rozvrhu práce predmetnú vec prejednávajú a rozhodujú, vedenú na tomto súde pod sp. zn. 41Cob/72/2022.

2. Z obsahu námietky zaujatosti vyplýva, že túto žalovaná vzhľadla tým, že v rámci senátu odvolacieho súdu 41Cob je vo veci konajúcou sudkyňou JUDr. Zuzana Konáriková, ktorá je do tohto senátu zaradená, ako dočasne pridelená sudkyňa, a ktorá rozhodovala na súde prvej inštancie. Z tohto dôvodu sú sudkyne JUDr. Miriam Púchovská, JUDr. Miriam Boborová Sninská a Mgr. Radoslava Strhárská kolegyne sudkyne JUDr. Zuzany Konárikovej a podľa žalovanej je „ľudsky logické, že nebudú mať záujem akokoľvek rozhodnúť proti jej rozhodnutiu, aby po jej návrate na súd prvej inštancie nemala z titulu zrušeného, či zmeneného rozsudku negatívny zápis v štatistike sledovanej médiami".

3. Sudkyňa JUDr. Miriam Púchovská sa k námietke zaujatosti vyjadrila (na č.l. 2377 spisu) tak, že námietky žalovanej ohľadne zloženia senátu považuje za nedôvodné, a to s poukazom na skutočnosť, že JUDr. Janka Borošková, ktorej bol spis pridelený, ako sudkyňu spravodajkyňu je dlhodobo práceneschopná, následkom čoho došlo k prerozdeleniu jej nevybavených spisov medzi JUDr. Miroslavu Púchovskú a JUDr. Miriam Boborovú Sninskú. Prerozdelením sa sudkyňou spravodajkyňou stala JUDr. Miroslava Púchovská. Sudkyňa ďalej uviedla, že senát 41Cob z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti JUDr. Janky Boroškovej fungoval v obsadení dvoch zákonných sudkýň, a to JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, pričom tretí člen senátu bol vždy v tej, ktorej konkrétnej veci určený zo zastupujúceho senátu. JUDr. Miriam Púchovská ako predsedníčka senátu 41Cob zdôraznila, že nemá vzťah k veci, k stranám konania a ani k ich právnym zástupcom. Subjektívne sa vo veci necíti byť zaujatá. Sudkyňu JUDr. Zuzanu Konárikovú pozná ako kolegyňu od 1. novembra 2023 a považuje tiež za nedôvodnú námietku, že ako kolegyňa JUDr. Zuzany Konárikovej nebude mať záujem vec zrušiť a vrátiť na okresný súd z dôvodu, že JUDr. Zuzana Konáriková by prípadne po návrate na okresný súd musela vo veci opäť rozhodovať. Kolegiálny vzťah so sudkyňou, ktorá predmetný spor prejednávala na súde prvej inštancie ako zákonná sudkyňa, nemá pre jej rozhodovanie vo veci žiaden vplyv a nemôže bez ďalšieho spôsobovať jej zaujatosť.

4. Sudkyňa JUDr. Miriam Boborová Sninská sa k námietke zaujatosti vyjadrila (na č.l. 2375 spisu) tak, že od 1. novembra 2023 bola zo senátu 41Cob zo zdravotných dôvodov vylúčená JUDr. Janka Borošková a do senátu bola zaradená nová sudkyňa Krajského súdu v Banskej Bystrici Mgr. Radoslava Strhárska a tiež stážistka z Okresného súdu Zvolen JUDr. Zuzana Konáriková. Podľa rozvrhu práce je preto od 1. novembra 2023 senát 41Cob štvorčlenný, pričom z rozvrhu práce vyplýva, že prvý trojčlenný senát je v zložení JUDr. Miriam Boborová Sninská, JUDr. Miroslava Púchovská a JUDr. Zuzana Konáriková a druhý trojčlenný senát je v zložení JUDr. Miroslava Púchovská, JUDr. Miriam Boborová Sninská a Mgr. Radoslava Strhárska. Z dôvodu, že sudkyňou spravodajkyňou v tomto spore je JUDr. Miroslava Púchovská, vo veci musí rozhodovať senát v zložení JUDr. Miroslava Púchovská, JUDr. Miriam Boborová Sninská a Mgr. Radoslava Strhárska. Samotná skutočnosť, že JUDr. Zuzana Konáriková je štvrtou členkou senátu nemá vplyv na objektívne posúdenie veci, spis nebol referovaný za jej prítomnosti, a to aj s ohľadom na to, že predmetný spor pojednávala na súde prvej inštancie ako zákonná sudkyňa. JUDr. Zuzana Konáriková, teda nemá žiaden vplyv na rozhodovanie tohto sporu a skutočnosť, že je členkou senátu nemôže mať za následok zaujatosť ostatných členov senátu. Samotný kolegiálny vzťah nemôže bez ďalšieho spôsobovať zaujatosť ostatných sudcov.

5. Sudkyňa Mgr. Radoslava Strhárska sa k námietke zaujatosti vyjadrila (na č.l. 2376 spisu) tak, že na výkon funkcie sudkyne na Krajský súd v Banskej Bystrici bola preložená na základe uznesenia Súdnej rady Slovenskej republiky č. 397/2023 zo dňa 19. októbra 2023 s účinnosťou od 1. novembra 2023. Dodatkom č. 12 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2023, účinným od 1. novembra 2023, bola zaradená do senátu 41Cob. Tým istým dodatkom rozvrhu práce bola do senátu 41Cob zaradená aj JUDr. Zuzana Konáriková (sudkyňa Okresného súdu Zvolen dočasne pridelená na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v Banskej Bystrici) a zo senátu 41Cob pre dlhodobú práceneschopnosť bola vylúčená JUDr. Janka Borošková, ktorej bol spis pôvodne pridelený ako sudkyňu spravodajkyňu. Mgr. Radoslava Strhárska dodala, že ako členka senátu 41Cob nemá vzťah k veci, k stranám konania, a ani k ich právnym zástupcom. Subjektívne sa vo veci necíti byť zaujatá. Sudkyňu JUDr. Zuzanu Konárikovú pozná ako kolegyňu od 1. novembra 2023. Kolegiálny vzťah so sudkyňou, ktorá predmetný spor prejednávala na súde prvej inštancie ako zákonná sudkyňa, nemá pre jej rozhodovanie vo veci žiaden vplyv a nemôže bez ďalšieho spôsobovať jej zaujatosť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd nadriadený Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ust. § 54 ods. 1 CSP) posudzoval opodstatnenosť namietanej zaujatosti sudcov krajského súdu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Vychádzal pritom z ustanovenia § 49 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k sporu, k stranám alebo k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o ich nezaujatosti. Účelom citovaného

ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu veci, k nezaujatému prístupu k sporovým stranám alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to buď: a) k sporu, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu alebo konania, b) k stranám sporu, ktorý by bol založený na príbuzenskom, alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c) k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcim znaky vzťahu uvedeného pod písm. b), alebo d) k osobám zúčastneným na konaní (viď obdobne b) a c). Za relevantný sa pritom považuje iba taký vzťah, ktorý by (vzhľadom na jeho charakteristické znaky) pri všetkej možnej snahe sudcu o správnosť konania a rozhodovania ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Nc/1/2017 zo dňa 31. januára 2017).

7. Pri posudzovaní dôvodnosti námietky zaujatosti vyššie menovaných sudcov o skutočnostiach vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcov a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Sudcovia sú totiž vo všeobecnosti vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci (len vtedy, alebo až vtedy), ak so zreteľom na ich pomer k veci, k stranám sporu alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (viď ustanovenie § 49 ods. 1 CSP).

8. Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ďalej len „dohovor“) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom. Súvislosť medzi súdom, ktorý je založený na zákone, jeho nezávislosťou, ako to vyjadruje čl. 6 ods. 1 dohovoru („každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu“), garantuje tento dohovor v celoeurópskom rozmere súčasne sudcovskú nezávislosť, aj právo na zákonného sudcu. Ústavná úprava súdnej a inej právnej ochrany v Slovenskej republike garantuje obdobne vyjadrené právo na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ďalej len „listina“, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej len „ústava“, ktoré články dávajú každému možnosť - právo - domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v zákone určených prípadoch na inom orgáne Slovenskej republiky), do ktorého tiež zahrňuje aj právo na to, aby právna vec účastníka konania nebola odňatá zákonnému sudcovi, a že príslušnosť súdu ustanoví zákon. Ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadruje zhodu na sudcovskú nezávislosť a právo na zákonného sudcu s právnym režimom podľa dohovoru (v obsahu týchto práv podľa dohovoru a podľa ústavy nemožno vidieť zásadnú odlišnosť). Potom platí, že v určitej právnej veci má rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania - pokiaľ by na to nebol daný zákonný dôvod - meniť nemal. Inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý predstavuje výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu, stanovuje, aby zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov bol zákonný sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Sledovaný cieľ, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v zmaření hroziaceho rizika, že by vo veci mohol konať a rozhodovať zaujatý - nie nestranný - sudca.

9. Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej právnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prejsť a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

10. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh strany sporu (ust. § 52 ods. 1 CSP), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (ust. § 50 CSP). Obsahom práva

na prejednanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je len povinnosť (nadriadeného) súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa ust. § 49 ods. 1 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 48 ods. 1 ústavy), treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní týchto dôvodov (ich analýze) v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu a inštruktívnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky k danej problematike.

11. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu treba brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napr. Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu akúčastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno - pre svoju vlastnú potrebu. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napr. Hauschildt proti Dánsku). Požiadavka nestrannosti však nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom, ktorý je náročný z hľadiska preukazovania. Na subjektívny test plynule nadväzuje test objektívny, ktorý si všima, či sudca vykazuje legitímne pochybnosti z hľadiska jeho nestrannosti (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 22/2019). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom, na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania zaujatosti (porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná - „Justice must not only be done, it must also be seen to be done“). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (pozri Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednáwanej veci a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, alebo necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o (ne)zaujatosti sudcu je to, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Odpoveď na otázku, či sú obavy dotknutej osoby objektívne odôvodnené, záleží na konkrétnych okolnostiach prípadu (Chmelíř proti Českej republike). Pri objektívnom posudzovaní nestrannosti sa zisťuje, či je možné nezávisle na správaní sudcu na základe určitých overiteľných skutočností spochybniť jeho nestrannosť, pričom aj vonkajšie zdanie môže mať istý význam, nakoľko „v stávke“ je tiež dôvera, ktorú súdy v demokratickej spoločnosti musia vzbudzovať vo verejnosti (napr. Morel proti Francúzsku). Objektívnym testom sa teda skúma, či sudca ponúka dostatočné záruky, aby boli vylúčené všetky legitímne pochybnosti o nestrannosti sudcu (Piersack proti Belgicku). Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Za objektívne nie je možné považovať to, ako sa nestrannosť sudcu iba subjektívne javí vonkajšiemu pozorovateľovi (strane sporu), ale to, či reálne neexistujú objektívne okolnosti, ktoré by mohli objektívne viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým nie celkom nezaujatým vzťahom k veci disponuje (pozri napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 371/04). Objektívnu nestrannosť však nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť, čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci.

12. Nadriadený súd môže vylúčiť namietaného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci až vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu nie je stranou len tvrdený, ale že skutočne existuje a svojou povahou a intenzitou vykazuje znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Rozhodujúca je tak existencia

objektívnych skutočností, ktoré sa musia preukázať, a nie subjektívne domnienky uvedené stranou sporu.

13. Na základe uvedeného sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal tým, či sú dané dôvody pre vylúčenie sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici, a to vo veci konajúcom senáte 41Cob v zložení sudkyňou JUDr. Miriam Púchovskou, JUDr. Miriam Boborovou Sninskou a Mgr. Radoslavou Strhárskou, ktoré podľa rozvrhu práce predmetnú vec prejednávajú a rozhodujú, pričom dospel k záveru, že v rozhodovanej veci v súčasnom štádiu konania dôvody pre vylúčenie všetkých menovaných sudkýň z konania a rozhodovania sporu vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 41Cob/72/2022, dané nie sú.

14. Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívnych kritérií sa musí rozhodnúť, či existujú preukázateľné skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatost' dôležité, ale nie rozhodujúce, určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. Teda, za objektívne nemožno považovať to, ako sa nestrannosť len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne (ne)existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

15. V prípade sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Miriam Púchovskej, JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a Mgr. Radoslavy Strhárskej, ktoré by mali byť z prejednávania a rozhodovania sporu podľa žalovanej vylúčené pre ich priamy kolegiálny vzťah so sudkyňou prejednávajúcou a rozhodujúcou vec na súde prvej inštancie JUDr. Zuzanou Konárikovou, nemožno vyvodit' záver, že by ich vzťah k žalovanej mal charakter vzťahu, ktorý by bol dôvodom pre ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že samotný vzťah medzi sudcami navzájom, je založený na profesionalite. Chýba tu preto objektívny základ pre konštatovanie zaujatosti. Pokiaľ by totiž z takéhoto základu bol vyvodzovaný opačný záver, teda pochybnosti o tom, či títo sudcovia budú schopní nezaujato a spravodlivo rozhodovať, znamenalo by to, že výlučne pracovný, prípadne kolegiálny vzťah sudcov prezumuje vo všeobecnosti porušovanie sudcovských povinností a zásad sudcovskej etiky. Ak rámec týchto vzťahov neprekročí hranicu profesionálnosti a kolegiálnosti, t.j. nezasahuje aj do ich súkromného života a takéto prekročenie sudkyne JUDr. Miriam Púchovská, JUDr. Miriam Boborová Sninská a Mgr. Radoslava Strhárska vo svojom oznámení netvrdili, nemožno bez ďalšieho mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdil žalovanou uvedené okolnosti z hľadiska ich spôsobilosti vyvolať pochybnosti o nezaujatosti sudcov. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 30 zákona č. 385/2000 Z. z. v platnom znení, z ktorého vyplýva povinnosť sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Sudca musí vystupovať nezaujato a dbať o to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. K stranám sporu je povinný pristupovať bez akýchkoľvek predsudkov. Aj so zreteľom na toto ustanovenie má sudca zachovávať k prejednávanému prípadu, stranám sporu a ich zástupcom vždy vecný, profesionálny prístup. Miera schopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci, od strán sporu a od všetkého, čo súvisí s prejednávaním veci, je daná stupňom osobne a osobnostnej pripravenosti sudcu na výkon súdnictva. Všeobecne sa u sudcu predpokladá a vyžaduje stupeň nadhľadu, ktorý je vyšší než v bežných spoločenských vzťahoch alebo situáciách (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/4/2015, ako aj publikácia Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 207). O nestrannosť musí dbať predovšetkým sudca sám, pri výkone súdnictva má zachovať vecný prístup za každých okolností, musí mať dostatok schopnosti ovládať nielen svoje konanie, ale tiež sféru svojich vnútorných pocitov. Nesmie dopustiť, aby v ňom niektorá skutočnosť týkajúca sa prejednáwanej veci vyvolala pocity zakladajúce pomer, so zreteľom na ktorý, by vznikali pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Pri napĺňaní úloh sústavy súdov a rešpektovaní ústavou chránených práv strán sporu je nemysliteľné, aby sudca sústavy všeobecných súdov nemal dostatok schopnosti nezávisle a nestranne posúdiť prejednávanú vec.

17. Pochybnosti uvedené žalovanou, ktoré sú založené na tom, že vyššie uvedení sudcovia sú v priamom kolegiálnom vzťahu s JUDr. Zuzanou Konárikovou, ktorá je do senátu 41Cob odvolacieho súdu zaradená, ako dočasne pridelená sudkyňa, a ktorá rozhodovala na súde prvej inštancie, z čoho je podľa žalovanej „ľudsky logické, že nebudú mať záujem akokoľvek rozhodnúť proti jej rozhodnutiu, aby po jej návrate na súd prvej inštancie nemala z titulu zrušeného, či zmeneného rozsudku negatívny zápis v štatistike sledovanej médiami" sú subjektívnou domnienkou, resp. pocitom žalovanej a Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že táto okolnosť bez ďalšieho nezakladá dôvod pre ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci podľa ust. § 49 ods. 1 CSP.

18. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že podľa rozvrhu práce je od 1. novembra 2023 senát 41Cob Krajského súdu v Banskej Bystrici štvorčlenný, pričom z rozvrhu práce vyplýva, že prvý trojčlenný senát je v zložení JUDr. Míriam Boborová Sninská, JUDr. Miroslava Púchovská a JUDr. Zuzana Konáriková a druhý trojčlenný senát je v zložení JUDr. Miroslava Púchovská, JUDr. Míriam Boborová Sninská a Mgr. Radoslava Strhárska. Z dôvodu, že sudkyňou spravodajkyňou v tomto spore po prerozdelení nevybavených spisov JUDr. Janky Boroškovej sa stala JUDr. Miroslava Púchovská, vo veci musí rozhodovať senát v zložení JUDr. Miroslava Púchovská, JUDr. Míriam Boborová Sninská a Mgr. Radoslava Strhárska. Samotná skutočnosť, že vo veci konajúca sudkyňa súdu prvej inštancie JUDr. Zuzana Konáriková je štvrtou členkou senátu 41Cob (ako dočasne pridelená), nemá vplyv na objektívne posúdenie veci.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd konštatuje, že zo žalovanou uplatnenej námietky zaujatosti a z vyjadrenia namietaných sudcov neboli zistené žiadne skutočnosti významné z hľadiska § 49 ods. 1 CSP, ktoré by spochybňovali ich nezaujatosť a nestrannosť v rozhodujúcom spore vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 41Cob/72/2022, Najvyšší súd slovenskej republiky podľa § 54 ods. 2 CSP, rozhodol tak, že sudkyne JUDr. Míriam Púchovská, JUDr. Míriam Boborová Sninská a Mgr. Radoslava Strhárska z prejednávania a rozhodovania predmetného sporu, nie sú vylúčené.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.